

Малкиятъ Сашко седна на колѣнетъ на баща си, прегърна го за шията и рече:

— Казвай сега, татко.

— Какво? — попита бащата зачуденъ.

— Забрави ли? — обади се и Милка — за кютюка, нали обеща миналата недѣля, че можешъ да разкажешъ приказка и за него.

— Аха, я гледай, забравилъ съмъ. Добре, ще ви разкажа, но почакайте да намисля.

— Бащата тури прѣстъ на челото си, помисли и започна. — Слушай сега, Сашко. Най-напредъ запомни, че на български не се казва кютюкъ, ами пѣнь. Кютюкъ е турска дума. Та имало единъ пѣнь... Не, не е така. Чакай... Имало едно време единъ дѣдо и една баба. Дѣдото билъ много добъръ, а

бабата устатна, неразумна и зла. Сиромакъ човѣкъ билъ дѣдото. Ималъ само една стара кжща, безъ ограда, две малки ниви и две мършави кравички, съ които оралъ нивитъ и прехранвалъ себе си и бабата.

Въ разградения дворъ, освенъ ралото и колата, имало единъ сухъ пѣнь. Той билъ отъ корена на старо дърво. По него стърчали, като ржце, дълги сухи жили. Старецътъ го пазелъ отъ много години. Лѣтно време обичалъ да сѣда на него, като на столъ, да отпочива и да пуши лулата си.

Една зима, като приближилъ Бѣдни вечеръ, бабата внесла дървото въ кжщи и рекла: — „Нека стои тукъ, да поизсъхне отъ снѣга, че тази година ще го сложимъ на огнището за бѣдникъ.“